

opfattelse, det er regeringens opfattelse, at vi selv kan indrette det danske samfund her i de første årtier af det 21. århundrede på en sådan måde, at vi har det økonomiske fundament for at fortsætte velfærdssamfundet og finansiere det på den solidariske måde, vi har gjort hidtil.

Men det forudsætter, at vi udviser ansvarlighed i den samlede økonomiske politik, og det forudsætter, at vi fortsætter med at gøre vores arbejdsmarked så velfungerende, så rummeligt, så stærkt som muligt, at vores seniorpolitik lykkes, at vores samlede beskæftigelse bliver ved med at vokse, og at vi ad den vej får skaffet det skattegrundlag der kan finansiere et stærkt og et solidarisk velfærdssamfund uden at øge skatter og afgifters samlede tryk.

Jeg tror heller ikke på den bekymring, nogle mennesker har for, at EU-udviklingen direkte eller indirekte vil påtvinge os en europæisk model, som undergraver det her synspunkt. Jeg tror måske endda, det er nok så sandsynligt, at vores store tyske nabo inden for en overskuelig årrække erstatter mange af de arbejdsgiver- og lønmodtagerbidrag, de har, ned en forhøjelse af momsen og altså tilnærmer sig vores i virkeligheden mere hensigtsmæssige model, samfundsøkonomisk og fordelingsmæssigt.

Efterlønnen blev nævnt i farten. Jeg har kun den ene kommentar med hensyn til den tankegang, der lå bag det oprindelige efterlønsforslag, at hele udgiften skulle finansieres over kontingentet. Der har vi netop – for ikke at skabe en skæv fordelingsbyrde – valgt også i fortsættelsen her i det nye århundrede at finansiere langt, langt den største del af udgifterne over de almindelige skatter og afgifter. Hvis vi skulle have fastholdt den oprindelige tankegang om kontingentfinansiering af efterlønnen, skulle kontingentet løftes med en 15.000-20.000 kr.

Til afslutning også nogle enkelte bemærkninger om tallene. Som jeg sagde i min indledning, vil jeg godt lige illustrere med nogle tal nu. Det er vildledende, når man sidder og betragter tallene og ser, at på området samfundsøkonomiske og sociale ydelser er brugerbetalingsandelen fra 1987 til 1997 steget fra 9,9 pct. til 13,7 pct. Heraf kunne man få det indtryk, at vi har opkrævet 9 mia. kr. mere i brugerbetaling, end hvis vi ikke havde lavet om på reglerne og ikke havde ønsket at indføre en større brugerbetaling i den periode.

Det er ikke det, man kan udlede af tallene. For 6 af disse 9 mia. kr. er en simpel følge af, at der er flere børn, der bliver passet, men med

lige så store offentlige tilskud som i 1987, at der er flere, der bruger mere medicin, men med lige så store offentlige tilskud som i 1987, og at vi har omlagt vilkårene for plejeboliger og ældreboliger, sådan at man betaler for ydelserne, men til gengæld får en større pension, altså en rent teknisk reform.

En meget stor del af resten er en større udbredelse af fritidsundervisning og åben uddannelse, som jeg ikke har hørt nogen stå op her og foreslå, at vi ligefrem skulle sænke brugerbetalingen på, og den sidste milliard skyldes den nedsættelse af det offentlige tilskud til tandlægebehandling, der blev indført i den borgerlige regerings tid.

Denne regering har ikke indført ekstra brugerbetaling i et omfang, der kan måles i mere end promiller af de samlede offentlige serviceydelser på 241 mia. kr. Og selv det forslag, som vi havde oppe at vende i efteråret, og som man så alligevel ikke ønskede i Folketinget, om, at de velhavende skulle betale lidt for praktisk hjemmehjælp, det ville ikke have røkket brugerbetalingsandelen med mere end 0,1 pct. Derfor skal man lade være med at stå og indgive befolkningen en frygt for, at der er et skred på vej. Regeringen har ikke gennemført noget skred; regeringen har ingen tanker om noget skred; der er ikke i tallene udtrykt noget skred; der vil ikke ske noget skred.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Jeg er blevet spurgt om, hvorfor CD har rettet forespørgslen til finansministeren, og jeg vil nok sige, at det sidste indlæg her sådan set gav svaret, for finansministeren har været ualmindelig engageret i denne debat, og det vidste jeg han ville være, specielt med hensyn til hvordan vi vil finansiere vores velfærdsydelser fremover.

Jeg vil på CD's vegne gerne takke Folketinget for en god og meget væsentlig debat, men også en debat, der viser, hvor nemt man forfalder til at diskutere smalle enkeltområder. Arsagen til det mener jeg netop er, at vi mangler det værktøj, vi skal bruge for fremover at kunne tilrettelægge principperne for finansiering af velfærdssamfundet. Derfor vil jeg gerne takke Folketinget for tilslutning til vedtagelsen, som netop giver os det værktøj i hænde, så vi kan fortsætte debatten, men på et bedre og bredere grundlag.

Hermed sluttede forhandlingen.